चरमभावरहिताः, 'अहेव' यथा वा अहानि षष्टिघटिकात्मकानि न्यूनाधिकभावरहितानि, तथैवैते 'मरुतः', चलनस्वभावेन समानत्वात् उत्तमाधमभावरहिताः, तेच 'मरुतः', 'अकवाः' अकुत्सिताः, 'महोभिः' स्वकीयैर्माहात्म्यैः, 'प्र प्रजायन्ते' अतिशयेन प्रकृष्टाः सम्पद्यन्ते। तेच 'मरुतः', 'पृश्नेः पुत्राः' गोरूपायाः पृश्निदेवतायाः अपत्यानि, 'उपमासः' सर्व्वेषामुत्तमवस्तूनामुपमारूपा एव, 'रभिष्ठाः' अतिशयेन वेगेन युक्ताः, तेच 'मरुतः,' 'स्वया मत्या' स्वकीयया बुद्ध्या, 'संमिमिक्षुः' सम्यग् मेहनं वृष्टिजलं दत्तवन्तः॥

अथैन्द्रमरुणमालभेतेन्द्रियकाम इत्यस्य पशोः वपायाः पुरोनुवाक्यामाह। "अनु ते दायि मह इन्द्रियाय। सत्रा ते विश्वमनु वृत्रहत्ये। अनु क्षत्रमनु सहो यजत्र। इन्द्र देवेभिरनु ते नृषह्ये" इति। हे 'इन्द्र', 'ते' तव, 'इन्द्रियाय' इन्द्रियाभिवृद्ध्यर्थं, 'महे' महतीपूजा, 'अनुदायि' अनुक्रमेण दत्ता। अथवा 'महे' महते इन्द्रियाय, यदनुकूलं तद्दत्तं। तथा 'वृत्रहत्ये' वृत्रवधे सति, 'ते' तुभ्यं, 'सत्रा' साकं, सर्व्वैर्देवैर्मिलित्वा, 'विश्वम्,' 'अनु' दत्तं, यदा वृत्रवधं कृतवानसि तदा तव विश्वस्वामित्वं सर्वैर्देवैरङ्गीकृतमित्यर्थः। हे 'यजत्र' पूजार्हेन्द्र, 'क्षत्रं' क्षत्रियजातिः, 'अनु' दत्ता, सर्व्वक्षत्रियस्वामित्वं तुभ्यं दत्तमित्यर्थः। तथा 'सहः' बलम्, 'अनु' दत्तं, 'नृषह्ये' मनुष्याणामभिभवे प्राप्ते 'देवेभिः,' 'ते' तुभ्यम्, 'अनु' दत्तं, तद्रक्षणमितिशेषः॥